

Kouzelník podzim

Umí podzim čarovat?
To vás musím varovat!
On to umí, zná,
důvod k tomu má.

Proč by jinak byla jablíčka jak
malované?
A listy všechny opadané?
Děti do školy běží,
jdou spát už po večeri.

Jediné vlaštovky vybočují
z řady,
S tím si nikdo neví rady.
Doletí až k Sahaře,
vrátí se až na jaře.
Zatím co jsme ve škole seděli,
ony se vrátí na velikonoční
neděli.

A teď zpátky k podzimu,
nečekáme velkou zimu,
stačí jen vzít mikinu,
ať nedostaneš angínu.

Časně vstávat,
k tomu mávat.
Zazvonil zvonec
a říkanky je konec.

Moje dětství

Musíme začínat už tady?
S tím já si moc nevím rady.
Tak když tolik chcete,
tak dobře poslouchejte,
koukejte a naslouchejte.

Já jsem se narodila mamince
a byla jsem velká palice.
Pořád jsem plakala usilovně,
jako bych byla za trest
v posilovně.
Rostl mi první zoubek...
to byl oslava,
tenkrát za mlada.

První den ve školce jsem po „o“
šla spát
a zdálo se mi, jak se s taťkou
budeme smát.
Už jsem ve škole a zvoní,
žáci letí do tříd jak stádo
divokých koní.

To je konec básně,
říkám to všem hlasně.

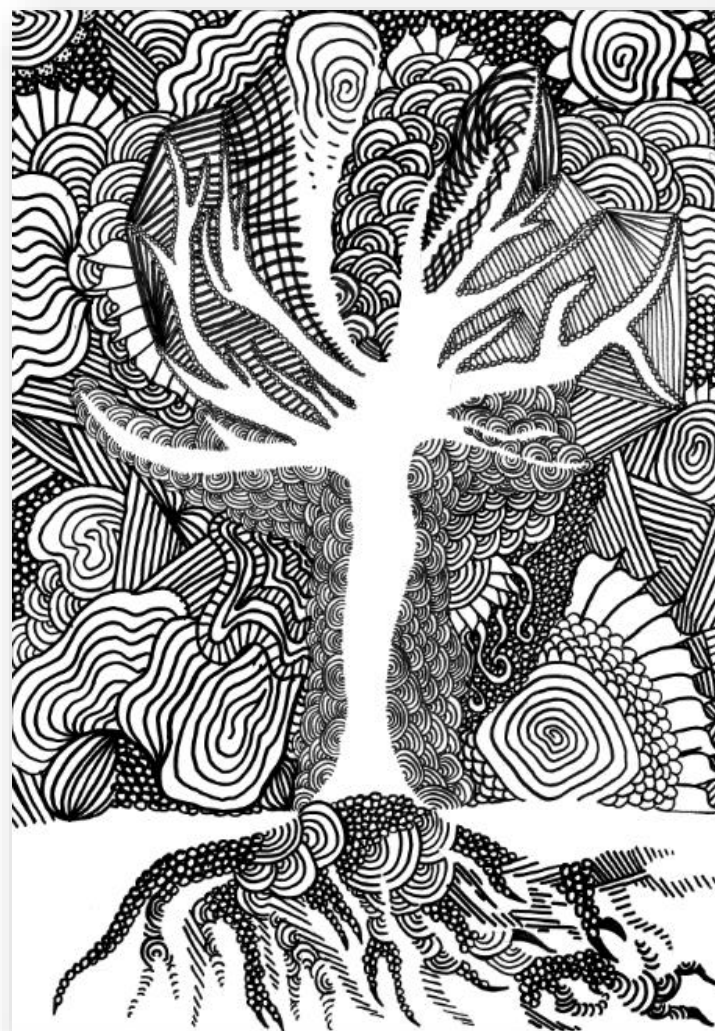
obě básničky Alžběta 5. B

Příloha žakovského časopisu

**GOLDEN
TIMES**

**TO SE
POVEDLO**

ročník: 3, č. 2/2021-22, počet výtisků 290, vychází prosinec 2021, samostatně neprodejné

Natka Z. 7. A

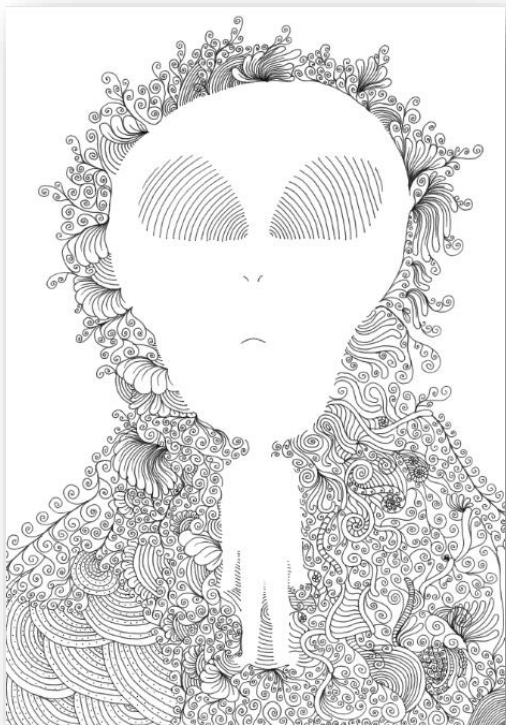
Příběh se slovy bagr, pomeranč, klokan, vesmírná loď a vysvědčení

Jako obvykle jsem ráno vstala, oblékla se a vyčistila si zuby. Všechno bylo naprosto normální, než jsem otevřela dveře od domu. Úžasem jsem otevřela pusu a začala si prohlížet krajinu. Byla... růžová? Od kdy máme před domem louky a hory? Zamrkala jsem a otočila se. Už jsem chtěla sáhnout po klíče, ale zjistila jsem, že dům zmizel. „Tak jo, co se to tu děje?“ vykřikla jsem na nedaleký růžový kopec. Ten ale jen stál a nehnul ani brvou. Uslyšela jsem za sebou zvuk a otočila jsem se. Byla to fialová popelnice, která sebou šíleně zmítala. Hned na to se jí víko urvalo a odletělo hodně daleko. Leknutím jsem nadskočila.

Z ničeho nic z křiklavé popelnice vyskočil klokan. Klokan! Byl od uší až po ocas žlutý, jen čumák měl modrý a oči fialové. „Vítej v zemi Otorokosakofujlendii, zemi věčného míru a přátelství,“ řekl klokan až příliš přeslazeným hlasem. Ani jsem se nepozastavila nad tím, že ten klokan vlastně mluví a hned jsem na něj vyjela: „Takže za první – jaká Otosrandie? Za druhý – vážně jsi teď vyskočil z popelnice? A za třetí – kde to jsem a co se to děje?!“ Klokan nechápavě zamrkal a jeho úsměv mu na chvíli zmizel z tváře, ale pak se zase hned usmál. „No jistě, všechno ti vysvětlím, Tybalte, nemusíš se bát. Jsem tvůj průvodce klokan Leonidas,“ šťastně zakřičel a uklonil se. Neposlouchala jsem ho. Jediné, co jsem vnímala, byla slova Tybalt, průvodce a Leonidas.

„Tybalte?!“

vytřeštila jsem oči. Já se přece jmenuji Kate, ale tohle je klučíčí jméno. „No jistě, ty trumpíku,“ řekl opět přeslazeně Leonidas, luskl prsty a vtom se přede mnou zjevilo zrcadlo. Byla to pravda. Byla jsem kluk. Otevřela jsem pusu a vyvalila oči tak, že už je snad víc vyvalit nešlo. Měla jsem krátké světle hnědé vlasy, které mi díky větru spadly do očí. Zářivě zelené oči a nos posázený pihami. Volné modré triko a šedé

tepláky. Klokan znovu luskl, zrcadlo zmizelo a on šťastně odskákal pryč.

„Počkat! Kam jdeš?!“ křičela jsem za ním. „No přece tě provést po Otorokosakofujlendii,“ zasmál se a skákal dál. Vzdychnula jsem a neochotně ho následovala.

Konečně jsme došli k moři, kde chtěl začít naši prohlídku. „Tady můžeš vidět mořské koníky, kteří si, jelikož je konec školního roku, rozdávají vysvědčení.“ A opravdu. Malínci mořští koníci si celí natěšení brali od své fialové učitelky bílé papírky.

„No, ale dost o mořských konících,“ začal Leonidas, ale než stačil dokončit větu, zamračeně se podíval na nebe a nakrčil čumák. „Promiň, Tybalte, ale bohužel se budeme muset přesunout rovnou do vlakofiletu.“ Zvedl prst, ze kterého vyjela dlouhá modrá tyč a z té pak růžový deštník tak velký, že dosáhl až nad hlavu Kate. V tu stejnou chvíli se z nebe začaly řínout proudy... pomerančů. Dost možná to mělo nahradit déšť. Už jsem se tomu ani nedivila. Pomeranče začaly dopadat na deštník a následovně, doprovázeny ránou, i na zem. Za chvíli se pomeranče na zemi nahromadily do kopic a já už nevěděla, kam šlapat.

Najednou se přičítily obrovské bagry, ve kterých seděli klokani, a začaly pomeranče odklízet. „Výborně a teď můžeme nastoupit do Vlakofiletu.“ Ukázal čumákem na věc připomínající jakousi vesmírnou loď. „Do toho nevlezu,“ prohlásila jsem.

„Slečno Halsová!“ zakřičela na mne paní Staysová. Moje třídní učitelka. Otevřela jsem oči a zvedla hlavu. Paní Staysová se nade mnou skláněla a v ruce netrpělivě svírala ukazovátko. „Je sice hezké, že si ze spaní povídáte s králem Leonidasem, ale nevidím žádný důvod spát na hodině literatury!“ zakřičela a vrátila se k tabuli. „Takže po vás po zbytek hodiny očekávám 100% aktivitu. A žákovskou na stůl,“ řekla už o něco klidněji. Narovнала jsem se a po očku se podívala na svoji nejlepší kamarádku, která seděla vedle mne a potichu se mi smála. Taky jsem se pousmála a snažila se dohnat prospanou hodinu.

příběh Róza 9. B

obrázek ufo Jana G. 7. A, obrázek houba Anička V. 7. B